

тука близу чифликъ, това мъртво е и негова племенница, довезохъ я да са погрѣбе въ тѣхнитѣ фамилиарни гробища. *)

— Тогива този гробъ тука ли ще оставите до утрѣ?

— Да, отговори ми пътникътъ пресѣкнато.

— А ще можа ли да достигна тая вечеръ до чифлика на Г. Елдриджа? попита пътникътъ.

— Въ такава дъждовна и тъмна нощъ, мъчно можете пристигна, казахъ му азъ, по-добрѣ ще сторите да пренощувате тамъ въ онѣзи гостинница, що е близу. . . .

Гостинницата, дѣто го насочихъ бѣше далечъ отъ станцията 10 минути. Като му расправихъ какъ ще я намѣри, азъ отидохъ при кондукторина, който ми предаде вѣрските съ чаканитѣ пари.

— Пази са, Вилямъ, ми каза кондукторинътъ, като даваше паритѣ; една такава сума полтъгва човѣка: сѣкакви работи ставатъ по свѣта, за то вардете и тѣхъ и себе си.

— Юнакъ сжмъ, казахъ му азъ, и са усмигнахъ, нѣ, право да ви кажа, въ тѣзи минута, устата ми са смѣяха, а сърцето не.

Кондукторинътъ даде знакъ, свирката отъ машината свирна, и тренътъ потегли. Азъ са сирѣхъ, та го изглѣдахъ отподирѣ, дордѣто червената свѣтлина на фенеритѣ са изгуби въ нощната тъмнина. Тука останахъ пакъ самси; нѣ не зная защо тѣй, единъ страхъ отново ма обзе.

Залата, въ която са стоваряше багажътъ, бѣше подъ единъ покривъ съ моята стая. Презъ тая зала са минуваше за въ моята стая, дѣто ми бѣше и спалнята. Щомъ влѣзохъ въ залата, най-напредъ ми са мърна на очитѣ кяурѣтъ, що бѣше сложенъ у едно кюше настрана; менѣ ми доде гроза и, като страшливо дѣ-

*) Въ Европа богатитѣ хора си иматъ особно закупени мѣста, украсени съ разни цвѣта и дървеса, които служатъ за гробища на сичкитѣ имъ роднини и изрожденици.